

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Olgy Stránské a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **E. L. s. r. o.,**
IČO: X,
se sídlem X,

zastoupena obchodní korporací Auditorská a daňová kancelář, s. r. o.,
vykonávající daňové poradenství,
se sídlem Vodičkova 41, Praha,

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Středočeský kraj,**
se sídlem Na Pankráci 17, 19, Praha,

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalobkyni se vrací soudní poplatek ve výši 2 000 Kč.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu třetího zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která došla soudu dne 20. 11. 2017, domáhá ochrany před nezákonným zásahem. Žalobkyně uvedla, že ji žalovaný přípisem ze dne 18. 9. 2017 informoval o tom, že jí z osobního daňového účtu strhl částku 47 583,43 Kč na úhradu nedoplatku daně označené jako zvláštní prostředky – mezinár. pohl. (z. č. 471/2011 Sb.). Tuto částku žalovaný podle názoru žalobkyně strhl neoprávněně, neboť na debetní straně osobních daňových účtů může být evidován jen odpis daně, kterou ve smyslu § 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), nemůže být nedoplatek na jakékoliv zahraniční dani. Podle § 1 odst. 2 písm. a) zákona č. 471/2011 Sb., o mezinárodní pomoci při vymáhání některých finančních pohledávek (dále jen „zákon č. 471/2011 Sb.“), může žalovaný vymáhat zahraniční pohledávky na daních. Vymáháním se podle § 175 odst. 1 daňového řádu rozumí inkaso nedoplatku daňovou exekucí nebo zabezpečení vymáhání prostřednictvím soudního exekutora, popřípadě uplatněním v insolvenčním řízení nebo přihlášením do veřejné dražby. Je vyloučeno, aby žalovaný, aniž by předem žalobkyni seznámil s jednotným dokladem o vymahatelnosti finanční pohledávky ve smyslu § 20 zákona č. 471/2011 Sb., provedl ničím nepodloženou srážku z jejího osobního daňového účtu.

2. Na základě výše uvedených skutečností se žalobkyně domáhá toho, aby soud zakázal žalovanému evidovat na debetní straně osobního daňového účtu žalobkyně „Zvláštní prostředky - mezinár. pohl. (z. č. 471/2011 Sb.)“ částku ve výši 47 583,43 Kč.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že jej Generální finanční ředitelství jako ústřední kontaktní orgán sdělením ze dne 12. 9. 2017 pověřilo uskutečněním úkonů při dožádané mezinárodní pomoci při vymáhání pohledávek. Součástí sdělení byla žádost o vymáhání a jednotný doklad o vymahatelnosti pohledávek, na něž se vztahuje směrnice Rady 2010/24/EU ze dne 16. 3. 2010, o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek vyplývajících z daní, poplatků, cel a jiných opatření (dále jen „směrnice“). O vymáhání částky 47 583,44 Kč, která představovala nedoplatek na dani ze mzdy za zdaňovací období roku 2016, požádal Finanční úřad H. – S. Z žádosti přitom vyplývalo, že pohledávka dožadujícího členského státu byla vymahatelná, bylo uvedeno, že nebyla napadena a v dožadujícím státě byly použity příslušné postupy k vymáhání pohledávky, které však nevedly k jejímu úplnému uhrazení. Zákon č. 471/2011 Sb. implementoval do českého právního řádu směrnici, která v čl. 13 stanoví, že pro účely vymáhání pohledávky v dožádaném členském státě se pohledávka, která je předmětem žádosti o vymáhání, považuje za pohledávku dožádaného členského státu, není-li v této směrnici stanoveno jinak. Dožádaný orgán využije pravomoci a postupy stanovené podle právních a správních předpisů dožádaného členského státu, které se vztahují na pohledávky vzniklé v souvislosti se stejnou daní či stejným poplatkem nebo v případě jejich neexistence s obchodní daní či obdobným poplatkem, není-li v této směrnici stanoveno jinak. Podle § 2 odst. 3 daňového řádu za použití § 2 zákona č. 471/2011 Sb. se finanční pohledávka, o jejíž vymáhání požádal finanční úřad S. r. N., považuje za daňovou pohledávku České republiky, jejíž správou byl pověřen žalovaný. Vymáhaná pohledávka byla předepsána na osobním daňovém účtu žalobkyně „zvláštní prostředky – mezinárodní pohledávky“. Žalovaný při správě pohledávky postupoval v souladu s daňovým řádem, ke správě pohledávky byl oprávněn využít nástroje, které daňový řád poskytuje, tj. též převedení přeplatku na úhradu daňového nedoplatku na jiném osobním daňovém účtu podle § 154 odst. 2 daňového řádu. Vzhledem k tomu, že žalobkyni vznikl přeplatek na dani z přidané hodnoty, převedl žalovaný část přeplatku na úhradu nedoplatku na osobním daňovém účtu „zvláštní prostředky – mezinárodní pohledávky“. Tento postup žalovaného byl vůči žalobkyni šetrnější, než kdyby přistoupil k exekuci. Žalovaný dále uvedl, že nebyl povinen žalobkyni seznámit s jednotným dokladem o vymahatelnosti finanční pohledávky; kdyby žalobkyně požádala o nahlédnutí to tohoto dokladu, vyhověl by jí. Jednotný doklad o vymahatelnosti finanční pohledávky není novým exekučním titulem, neboť pouze odráží obsah původního dokladu o vymahatelnosti pohledávky (čl. 12 směrnice).
4. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného uvedla, že nesouhlasí s výkladem žalovaného, neboť článek 13 směrnice nebyl implementován, zákon č. 471/2011 Sb. žalovaným použité pravidlo o právní fikci neobsahuje, žalovaný se tak dovolává přímého účinku směrnice k tíži žalobkyně. I kdyby však čl. 13 směrnice implementován byl, zakládá právní fikci, která nezpůsobuje změnu v osobě věřitele, ale pouze pravomoc žalovaného nakládat s pohledávkou, jako kdyby byla jeho ve vztahu k právním předpisům, které má pro její vymáhání použít, věřitelem žalobkyně však zůstala S. r. N.
5. Z obsahu správního spisu zjistil soud následující skutečnosti rozhodné pro posouzení věci:

6. Generální finanční ředitelství obdrželo dne 11. 9. 2017 na základě čl. 10 směrnice žádost dožadujícího orgánu B. f. S. S. r. N. (z podnětu F. H. N.) o vymáhání tří pohledávek vůči žalobkyni v celkové výši 1 823,19 EUR, tj. 47 583,43 Kč (z toho 44 577,09 Kč činila základní částka, 782,97 Kč činily správní sankce a pokuty, 1 487,64 Kč činily úroky do data předcházejícího dni zaslání žádosti a 735,73 Kč činily náklady). Z žádosti vyplývá, že ve státě dožadujícího orgánu byly použity příslušné postupy k vymáhání pohledávky, které však nevedly k jejímu úplnému uhrazení, a že v dožadujícím státě neexistují žádná aktiva pro vymáhání nebo že takové postupy by nevedly k úplnému uhrazení pohledávky, a dožadující orgán má k dispozici konkrétní informace, že žalobkyně má aktiva v dožádaném státě. Součástí žádosti byl jednotný doklad o vymahatelnosti pohledávek, z něhož plyne, že pohledávka dožadujícího orgánu sestává z neuhrazené daně ze mzdy za období od 1. 1. 2016 do 31. 1. 2016 včetně příslušenství ve výši 36 225,41 Kč, z neuhrazené daně ze mzdy za období od 1. 1. 2017 do 31. 3. 2017 včetně příslušenství ve výši 10 622,29 Kč a z exekučních nákladů ve výši 735,73 Kč, celkem 47 583,43 Kč.
7. Interním sdělením ze dne 12. 9. 2017 pověřilo Generální finanční ředitelství vymáháním pohledávky podle § 9 odst. 1 zákona č. 471/2011 Sb. žalovaného.
8. Žalovaný na osobní daňový účet žalobkyně „zvláštní prostředky – mezinárodní pohledávky“ předepsal dne 11. 9. 2017 nedoplatek v úhrnné výši 47 583,43 Kč.
9. Dne 18. 9. 2017 žalovaný vyrozuměl žalobkyni o tom, že převedl podle § 154 odst. 2 daňového řádu přeplatek na dani z přidané hodnoty vykázaný ke dni 15. 9. 2017 ve výši 4 047 133 Kč na úhradu nedoplatku daně evidované na osobním daňovém účtu žalobkyně „zvláštní prostředky – mezinárodní pohledávky“ vykázaného ke dni 15. 9. 2017 ve výši 47 583,43 Kč.
10. Žalobkyně dne 25. 9. 2017 podala námitku, v níž uvedla, že žádný nedoplatek ve výši 47 583,43 Kč neměla, žalovaný nebyl oprávněn převést na jeho úhradu část jejího přeplatku na dani z přidané hodnoty. Žalovaný námitku žalobkyně zamítl rozhodnutím ze dne 25. 10. 2017, č. j. 4298663/17/2111-50523-202376. Uvedl v něm, že pohledávku vymáhal na základě žádosti n. daňové správy, jejíž součástí je jednotný doklad o vymahatelnosti finanční pohledávky a kterou obdrželo Generální finanční ředitelství dne 11. 9. 2017. Předmětem této žádosti byly daňové nedoplatky žalobkyně evidované n. daňovou správou.
11. Soud má za potřebné zdůraznit, že ačkoliv žalobkyně v žalobě poukazovala na nezákonnost postupu žalovaného spočívajícího v převedení přeplatku na dani z přidané hodnoty na úhradu nedoplatku na zahraniční dani, samotný nezákonný zásah v petitu vymezila tak, že spočívá v evidování částky 47 583,43 Kč na debetní straně osobního daňového účtu žalobkyně „zvláštní prostředky – mezinárodní pohledávky“. Zanesení nedoplatku na dani do evidence daní je úkonem (zásahem) odlišným od převedení přeplatku na jedné dani na úhradu nedoplatku na druhé dani, byť oba tyto úkony spolu věcně úzce souvisí, neboť zaevidování nedoplatku na jedné dani je předpokladem pro převedení přeplatku na druhé dani na úhradu tohoto nedoplatku, přičemž v rámci posuzování oprávněnosti převedení přeplatku se lze v závislosti na uplatněných výtkách zabývat i správností evidence nedoplatku.
12. Soud se nejprve zabýval tím, zda žalobkyně před podáním žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, jehož účinky trvají (tomu odpovídá žalobkyní formulovaný petit na uložení zákazu pokračovat v nezákonném zásahu), vyčerpala dostupné prostředky ochrany před správními orgány, které má k dispozici proti obsahu evidence daní dle § 149

a násl. daňového řádu. Tato ustanovení jsou z hlediska systematiky daňového řádu zařazena do části třetí hlavy páté nazvané placení daní. Úkony prováděné správcem daně v rámci evidence daní, tj. včetně zaznamenávání stanovení daňových povinností na osobní daňový účet, jsou úkony při placení daní. Daňový řád upravuje v § 159 speciální univerzální opravný prostředek (námitka), který lze užít ve vztahu ke všem úkonům správce daně při placení daní. Soud v usnesení ze dne 30. 5. 2019, č. j. 45 Af 20/2017-16, v jiné věci vedené mezi týmiž účastníky, která se týkala rovněž nezákonného zásahu při evidenci daní, dovodil, že námitka dle § 159 daňového řádu je prostředkem nápravy, který je třeba vyčerpat před podáním žaloby na ochranu před trvajícím nezákonným zásahem. Žalobkyně poté, co se prostřednictvím vyrozumění žalovaného ze dne 18. 9. 2017 o převedení přeplatku dozvěděla o zaevidování nedoplatku na osobním daňovém účtu označeném jako zvláštní prostředky – mezinárodní pohledávky, podala námitku, v níž zpochybnila existenci daňového nedoplatku ve výši 47 583,43 Kč a z toho plynoucí neoprávněné převedení přeplatku na jiné dani na úhradu tohoto daňového nedoplatku. Žalovaný o námitce rozhodl dne 25. 10. 2017, rozhodnutí bylo oznámeno žalobkyni dne 2. 11. 2017. Žalobu podala žalobkyně až dne 20. 11. 2017. Je tedy zřejmé, že námitka žalobkyně se věcně vztahuje k zásahu žalovaného, který učinila žalobkyně předmětem žaloby, přičemž žaloba byla podána až poté, co žalobkyně marně vyčerpala prostředek nápravy dostupný před správními orgány. Žaloba je tedy z tohoto hlediska přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou.

13. Soud se musel dále zabývat tím, zda žalobkyně zvolila ke své ochraně správný žalobní typ. V nyní projednávané věci se žalobkyně brání proti zaevidování daňového nedoplatku na její osobní daňový účet žalobou na ochranu před nezákonným zásahem. Současně je u Krajského soudu v Praze vedeno pod sp. zn. 45 Af 34/2017 řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2017, č. j. 4298663/17/2111-50523-202376, o námitce.
14. Podle § 85 s. ř. s. je žaloba nepřípustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný. Podmínkou přípustnosti žaloby na ochranu před nezákonným zásahem není podle judikatury Nejvyššího správního soudu předchozí vyčerpání řádných opravných prostředků, ale toliko nemožnost domáhat se ochrany nebo nápravy jinými právními prostředky. Je proto třeba zkoumat, zda právní úprava v tom kterém případě prostředky ochrany před nezákonným zásahem připouští, či nikoliv (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2010, č. j. 4 Aps 2/2010-44, č. 2339/2011 Sb. NSS). V daném případě, jak soud již výše uvedl, je prostředkem ochrany nebo nápravy proti záznamu v evidenci daní námitka, o které vydá správce daně vždy rozhodnutí. Z judikatury dále plyne, že pokud by výsledkem nápravy bylo správní rozhodnutí, je nutno podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. a nikoliv žalobu na ochranu proti nezákonnému zásahu. Zákon nedává žalobci na výběr, jakými právními prostředky proti zásahu brojít, ochrana prostřednictvím žaloby podle § 82 a násl. s. ř. s. připadá v úvahu tehdy, neposkytuje-li právní řád jiné prostředky (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 1. 2005, č. j. 1 Afs 16/2004-90, č. 1541/2008 Sb. NSS). Obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Aps 3/2004-42, č. 720/2005 Sb. NSS (zdůraznění doplněno), uvedl, že institut žaloby proti nezákonnému zásahu „[n]emůže být vykládán jako jakási náhražka žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, a není proto ani v procesní dispozici účastníka řízení volit, kterou z těchto žalob bude pro sebe považovat za výhodnější a které řízení tedy bude iniciovat. Určujícím kritériem pro podání této žaloby totiž není jakási procesní taktika žalobce, nýbrž povaha napadeného úkonu. Přitom platí, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu

má před žalobou proti nezákonnému zásahu přednost v tom smyslu, že lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky, je tak účastník řízení povinen učinit a teprve po vyčerpání těchto prostředků si zároveň otevírá procesní prostor pro případné podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Přímou žalobou proti nezákonnému zásahu je proto možno jen tehdy, pakliže ochrana jinými právními prostředky není možná. Vztah obou zmíněných žalobních typů tak lze označit za primát žaloby proti rozhodnutí, kdy sekundární možnost podání úspěšné žaloby proti nezákonnému zásahu nastupuje teprve tehdy, pokud žaloba proti rozhodnutí nepřipadá v úvahu, a to ani po „zprocesnění“ zásahu jinými právními prostředky ve smyslu § 85 s. ř. s.“. To platí i tehdy, pokud se žalobce domáhá toliko určení nezákonnosti zásahu, který již netrvá ani nehrozí jeho opakování (viz rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2015, č. j. 8 Azs 144/2015-30).

15. Z výše uvedeného plyne, že žaloba na ochranu před nezákonným zásahem je subsidiární vůči žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Pokud právní úprava postupu před správními orgány (v daném případě tedy daňový řád) obsahuje takovou procesní konstrukci, podle níž se o právech či povinnostech dotčené osoby vydá správní rozhodnutí, lze se domáhat u soudu ochrany toliko proti tomuto rozhodnutí žalobou dle § 65 a násl. s. ř. s. (jde o výše zmíněné zprocesnění zásahu jinými právními prostředky). Za těchto okolností není žaloba na ochranu před nezákonným zásahem přípustná jen proto, že by se jejím prostřednictvím mohl žalobce domáhat soudní ochrany dříve, a to díky obejití (vynechání) procesním řádem předvídaného systému procesní ochrany před správními orgány. V daném případě ostatně žalobkyně vyčerpala všechny dostupné prostředky ochrany či nápravy před správními orgány a žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného podala v době, kdy již mohla podat též žalobu proti rozhodnutí žalovaného o námitce.
16. Předmětem evidence daní, kterou vede správce daně, je podle § 149 odst. 1 daňového řádu zaznamenávání vzniku, stanovení, splnění, popřípadě jiného zániku daňových povinností, a z toho vyplývajících přeplatků, nedoplatků a případných převodů; tyto údaje jsou evidovány na osobních daňových účtech. Citované ustanovení vymezuje, co je předmětem evidence daní, a tím nepřímou vymezuje, co je evidencí daní. Podle judikatury NSS je evidencí daní třeba rozumět postup správce daně, jehož účelem je evidování daňových povinností daňových subjektů na jejich osobních daňových účtech. Správce daně na osobních daňových účtech daňových subjektů eviduje informace související s jednotlivými daňovými povinnostmi, jak v rovině nalézací, tak v rovině platební. Záznamy na osobních daňových účtech poskytují přehled o stavu splatných daňových pohledávek, z něhož je patrné, zda daňový dlužník má evidovány nedoplatky nebo přeplatky. Daňová evidence má výhradně evidenční charakter. Stav osobního daňového účtu daňového subjektu je výsledkem nalézací a rozhodovací činnosti správce daně, jinými slovy daňová evidence pouze eviduje výši daňových povinností daňového subjektu, sama o sobě však neurčuje jejich výši (srov. např. rozsudek NSS ze dne 9. 3. 2016, č. j. 3 Afs 251/2015-34, č. 359/2016 Sb. NSS).
17. V rozsudku ze dne 22. 2. 2007, č. j. 2 Afs 143/2006-32, Nejvyšší správní soud připustil soudní přezkum evidence daní a výstupů z ní v situaci, kdy chybným vedením evidence daní dojde k nesprávnému určení práv, respektive daňových povinností, tedy k tomu, že stav evidence daní neodpovídá stavu, o němž správce daně rozhodl při své nalézací a rozhodovací činnosti. Obdobně v rozsudku č. j. 3 Afs 251/2015-34 Nejvyšší správní soud uvedl: „[p]okud evidence daní pouze odráží stav daňových povinností daňového subjektu vycházejících z rozhodnutí správce daně, pak lze před správními soudy napadnout jediné tato

rozhodnutí, nikoli z nich vyplývající stav evidence daní. Pokud je naopak stav evidence daní, jenž se projeví typicky v potvrzení o stavu osobního daňového účtu podle § 151 daňového řádu v rozporu s takto určenými daňovými povinnostmi daňového subjektu, typicky v důsledku chyb v evidenci či numerických chyb, je možno takový postup správce daně napadnout žalobou jako nezákonný zásah.” Městský soud v Praze pak v rozsudku ze dne 23. 10. 2013, č. j. 9 A 130/2012-35, č. 3034/2014 Sb. NSS, uvedl, že „[p]říkladem takového postupu při vedení evidence daní, který je možno napadnout žalobou podle § 82 s. ř. s. coby nezákonný zásah, je vystavení potvrzení o stavu osobního daňového účtu, v němž je evidován daňový nedoplatek, který představuje penále z prodlení, jež správce daně na daňovém subjektu nevymohl v šestileté lhůtě pro placení daně.”

18. Výše uvedené judikatorní závěry připouští užití žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, pokud žalobce spatřuje nezákonný zásah v tom, že evidence daní správně neodráží stav daňových povinností žalobce. Tomu ekvivalentní je jistě situace, kdy správce daně zaeviduje na osobní daňový účet žalobce daňovou pohledávku zahraniční daňové správy, kterou v rámci mezinárodní spolupráce vymáhá. Soud se s těmito závěry neztotožňuje, pokud jde o dílčí závěr, že soudní ochrana má být poskytnuta v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem.
19. Jak soud uvedl již výše, daňový řád poskytuje daňovému subjektu procesní prostředek ochrany ve věci evidence daní v podobě námitky dle § 159 daňového řádu. O námitce se vydává rozhodnutí. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu potvrdil v bodech 34 a 35 usnesení ze dne 19. 2. 2019, č. j. 1 Afs 271/2016-53, že rozhodnutí o námitkách je rozhodnutím dle § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť jím může být daňový subjekt dotčen na svém veřejném subjektivním právu na to, aby o námitce bylo rozhodnuto zákonně. Byť byl tento právní názor zaujat ve vztahu k rozhodnutí o námitce proti exekučnímu příkazu, který sám je správním rozhodnutím, lze jej jistě vztáhnout i na rozhodnutí o námitce proti jiným úkonům správce daně při placení daní, byť se jimi nezasahuje do práv daňového subjektu, neboť i v tomto případě má daňový subjekt veřejné subjektivní právo na rozhodnutí o námitce vydané v souladu se zákonem. Judikatura ostatně i v minulosti ve vztahu k úkonům souvisejícím s evidencí daní dovodila, že je třeba připustit soudní přezkum evidence daní a výstupů z ní, pokud chybným vedením evidence daní dojde k nesprávnému určení práv, respektive daňových povinností, tedy k tomu, že stav evidence daní neodpovídá stavu, o němž správce daně rozhodl při své nalézací a rozhodovací činnosti (viz bod 17 shora).
20. Zásah, který je v dané věci předmětem řízení, úzce souvisí s převedením přeplatku na dani z přidané hodnoty na úhradu nedoplatku na dani vymáhané pro n. daňovou správu (právě evidence tohoto nedoplatku na osobním daňovém účtu žalobkyně je dle žalobkyně nezákonným zásahem). Vyrozumění o převedení přeplatku na úhradu nedoplatku vydané dle § 154 odst. 4 daňového řádu není soudně napadnutelným rozhodnutím, soudní ochrany se však lze domáhat žalobou proti rozhodnutí o námitce proti převedení přeplatku (viz rozsudek NSS ze dne 31. 8. 2017, č. j. 4 Afs 119/2017-106). Rozhodnutím o námitce se zasahuje do práv žalobkyně.
21. Žalovaný vydal rozhodnutí o námitce proti převedení přeplatku na dani z přidané hodnoty na úhradu nedoplatku na dani vymáhané žalovaným na základě žádosti o mezinárodní spolupráci podané n. daňovou správu, v jejímž rámci byla napadena oprávněnost zaevidování pohledávky n. daňové správy na osobní daňový účet žalobkyně. Rozhodnutí o námitce je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť jeho předmětem je otázka

oprávněnosti převodu přeplatku na dani na úhradu daňového nedoplatku. Žalobkyně se tedy může domáhat ochrany proti převedení přeplatku žalobou proti rozhodnutí správního orgánu (tato žaloba je u Krajského soudu v Praze vedena pod sp. zn. 45 Af 34/2017), přičemž v rámci této žaloby lze jako předběžnou otázku řešit i správnost postupu žalovaného spočívajícího v zaevidování daňové pohledávky n. daňové správy na osobní daňový účet žalobkyně. Z toho plyne, že žalobkyně se může domáhat ochrany proti evidenci daní žalobou proti rozhodnutí žalovaného o námitce dle § 159 daňového řádu. S ohledem na subsidiaritu žaloby na ochranu před nezákonným zásahem je tato žaloba nepřijatelná (§ 85 s. ř. s.), soud ji proto na základě § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl.

22. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. Jelikož byla žaloba odmítnuta, nemá právo na náhradu nákladů řízení žádný z účastníků. Podle § 10 odst. 3 věty třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), rozhodl soud o vrácení zaplaceného soudního poplatku, neboť žaloba byla odmítnuta před prvním jednáním ve věci. Soudní poplatek bude žalobkyni vrácen ve lhůtě dle § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. května 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu